

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Илиев

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Георгиева

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
в присъствието на прокурора М. Люб. А.
като разглежда докладваното от Калинка Георгиева Наказателно дело за възобновяване № 20231000600571 по описа за 2023 година

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД – НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 3-ти състав, в открито съдебно заседание на девети юни две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

1. ИВАНКА ШКОДРОВА
2. КАЛИНКА ГЕОРГИЕВА

При СЕКРЕТАРЯ МАРИЯ ПАСКОВА и с участието на ПРОКУРОРА М. А. от СОФИЙСКА АПЕЛАТИВНА ПРОКУРАТУРА,

След като разгледа по реда на глава тридесет и трета от НПК докладваното от съдия Георгиева **НД № 571** по описа за **2023 г.** на **СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Налице е акт, подлежащ на проверка по реда на възобновяването съобразно чл. 419, ал. 1 от НПК: влязла в сила на 18.01.2023 г. ПРИСЪДА № 21 от 08.06.2022 г. по НОХД № 1906/2021 г. на РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, потвърдена изцяло с въззивно решение № 7 от 18.01.2023 г. по ВНОХД № 277/2022 г. на ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК; предвид необжалваемостта съобразно закона на въззивното решение, присъдата не е проверявана по касационен ред. С присъдата Ю. А. М. с ЕГН ***** е бил признат за виновен в извършено на 04.03.2021 г. в Перник, ул. „Струма“ № 23 (къща) престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 195, ал. 1 вр. чл. 29 от НК, за което му е било наложено наказание лишаване от свобода за три години при първоначален строг режим на изтърпяване.

Внесен е в съд документ, в чието съдържание има и искане за възобновяване на наказателното дело, макар и документът да е озаглавен като „частна жалба“ от подателя му. Поради това е налице искане за възобновяване на наказателно дело, с позоваване на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК от лице, оправомощено съобразно чл. 420, ал. 3 от НПК – от осъдения М., който за горепосоченото престъпление от общ характер не е бил освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а от НК.

Искането, като подадено във ВКС на 24.04.2023 г. (НД, л. 6-8), е подадено в 6-месечния срок по чл. 421, ал. 3 (вр. чл. 422, ал. 1, т. 5) от НПК, който започва да тече от влизане на присъдата в сила, т.е. от 18.01.2023 г., и изтича на 18.07.2023 г.

Искането е за отмяна на първоинстанционната присъда, като е обосновано с твърдение за постановяването ѝ в нарушение на процесуални правила и в нарушение на закона.

Като конкретно изражение на нарушаването на процесуални правила осъденият сочи, че: във връзка с разпознаване на ДП от пострадалия на осъдения не е изготвен фотоалбум за това разпознаване; че поемните лица на това разпознаване не са заявили в съдебно заседание, че пострадалият е разпознал осъдения; че по време на това разпознаване на ДП осъденият чул през стъклото, че пострадалият не разпознал никого, а при убеждаването на пострадалия от страна на разследващия орган да огледа хубаво именно осъдения, пострадалият прошепнал, че не е осъденият. Освен това осъденият твърди, че свидетел заявил, че по фигурата можело да се предположи, че извършителят на кражбата е осъденият, но в съдебно заседание този свидетел е заявил, че преди разпознаването на ДП на свидетеля му била показана снимка на осъдения.

В искането за възобновяване практически не се сочи конкретно изражение на твърдяното нарушаване на закона.

Всички останали изтъкнати в молбата на осъдения обстоятелства (включително – за образуване на ДП тенденциозно заради отказ на осъдения да изпълни искането на полицейски служител на ръководна длъжност да събира гласове за политическа партия на изборите на 04.05.2021 г.) са извън предмета на възобновителното производство, тъй като представляват или възражения срещу обосноваването на присъдата чрез твърдения на осъдения за различно значение на доказателствените средства спрямо приетото от РС и ОС, или други обстоятелства, неподлежащи на проверка в настоящото производство.

Налице е компетентност за разглеждане на делото съобразно чл. 424, ал. 1 от НПК за СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД: актът по чл. 419, ал. 1 от НПК е постановен от РС и не е бил проверяван по касационен ред.

В съдебните прения осъденият и служебният му защитник поддържаха искането за възобновяване, а прокурорът заяви, че то е неоснователно.

След като разгледа делото, СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД намери следното:

На ДП се проведени две разпознавания на осъдения, първото от които е на 11.05.2021 г. от пострадалия К. Н. (ДП, л. 117-118). Разпознаването е било на живо, като са били представени за разпознаване четири лица, между които и осъденият под № 4; присъствали са две поемни лица – Р. А. и Х. Р.; разпознаващият К. Н. саморъчно е записал, че разпознава под № 4 именно осъдения по облото лице, височината и движенията; присъстващите лица, включително – осъденият, не са направили никакви искания, бележки или възражения; положени са подписи от всички присъствали, включително - от осъдения като номер четвърти в редицата представени за разпознаване лица. Съобразно чл. 131 от НПК, съставеният за това разпознаване протокол – л. 117-118 от ДП, е доказателство за извършването на това действие, за реда за извършването му и за събраните доказателства, в случая – за посочването от пострадалия именно на осъдения, в присъствието на две поемни лица. В потвърждение на съдържанието на този протокол са показанията на двете поемни лица: Х. Р. като свидетел изрично е заявил пред съда (НОХД, л. 68), че разпознаваните лица са били зад стъклена стена, че разпознаващият е посочил разпознатия от него човек (осъдения) и че разпознаващият не е бил насочван и не му е било оказвано от страна на

полицайте кого да разпознае; Р. А. изрично е заявила като свидетел пред съда (НОХД, л. 83 гръб), че разпознаващият посочил номер на разпознато лице. В подкрепа на категоричността на това разпознаване са и показанията на извършилия го пострадал К. Н. (НОХД, л. 51 гръб - л. 52), който твърди, че неколkokратно и за достатъчно продължителен период (две-три години преди разпознаването) е виждал осъдения в дома си (осъденият получил пари от пострадалия за ремонт на климатика му, но не го поправил и после осъденият посещавал още няколко пъти дома на пострадалия, като му взимал пари, включително – веднъж чрез употреба на сила), което продължително и многократно възприемане на осъдения е благоприятно условие за доброто му запомняне и категоричното му разпознаване.

Правилата за провеждане на разпознаване – чл. 169 – чл. 171 от НПК, не съдържат изискване, когато разпознаването се провежда на живо да се изготвя и фотоалбум; такъв се изготвя, когато не е възможно да се покаже самото лице – съобразно чл. 171, ал. 4 от НПК, и по който ред е било извършено второто разпознаване по делото. Протоколираните изявления на поемните лица в съдебно заседание при разпита им като свидетели категорично опровергават твърдението на осъдения, че поемните лица не са заявили в съдебно заседание, че са разпознали осъдения. Липсват каквито и да било данни в подкрепа на твърдението на осъдения, че е могъл да чува през стъклото, че се залепил за него и чул, че разследващите органи насочват пострадалия да разпознае именно осъдения, поради което това твърдение на осъдения е изцяло произволно и необосновано.

Във връзка с показанията на свидетеля-очевидец А. С. (НОХД, л. 52), прегледът им установява, че той е заявил не свое предположение, а увереност, че лицето, което е разбило входната врата на дома на пострадалия е било именно осъденият – което свидетелят е заявил изрично в съдебно заседание, а на ДП е разпознал категорично по конкретни белези (форма на лицето, дължина на косата) именно осъдения по снимка (ДП, 120 вр. 121-122); предвид непоказването на живо на самото лице, в случая е бил изготвен фотоалбум съобразно чл. 171, ал. 4 от НПК; това е процесуално-следствено действие, проведено по надлежния ред и няма значението, което му придава осъденият.

Прегледът на мотивите на присъдата и на въззивното решение установява, че няма несъответно или превратно тълкуване на съдържание на доказателствени средства, че са обсъдени всички доказателствени средства и възражения на защитника, че има надлежно обосноваване на приетите от съдилищата за установени факти, както и че законът е приложен правилно чрез определяне на престъплението по чл. 196, ал. 1, т. 2 от НК.

Предвид изложеното, искането за възобновяване е изцяло неоснователно и

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Ю. А. М. с ЕГН ***** за възобновяване на наказателното производство – НОХД № 1906/2021 г. на РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, ВНОХД № 277/2022 г. на ОКРЪЖЕН СЪД - ПЕРНИК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____